

ПЕРЕМІНИ В МАСОНЕРІЇ*

Зацікавлення громадянства масонерією та її ролю в історії тепер дуже живе. Думаю, що й відомості про переміни серед тієї мафії в останнім часі заінтересують не менш від інших інформацій з тієї ділянки. А переміни ті незвичайні, цікаві і знаменні, бо засвідчують вони глибоку кризу, що її переживає добре законспірований осередок тайної, а незваної нам іще секти, яка гуртується з-посеред жидів і з непамятних часів намагається постійно й консеквентно опанувати своєю владою цілий світ, а масонерія це для неї тільки напівявне знаряддя.

*

Доки суспільний устрій європейських народів спирався головню на корпоративізм, доти тайні організації провадили свою деструктивну роботу за посередництвом невеликої кількості втаємничених провідників і найвпливовіших особистостей поодиноких корпорацій. Одначе коли почали рватися корпоративні вузли і перемінявся середньовічний суспільний устрій європейських народів на новочасний, показалася потреба розширити дотогочасні організаційні форми і плятформи діяльності тайних організацій. Отже ступнево почали творити тайні академії, товариства і нові організації зо спеціальним характером, призначені для діяльності серед широких мас, а також у XVI. в. започатковано організацію з визначно політичним обличчям, що мала філософічно-кабалістичні і магіо-альхемічні заслони та стала одним із найважливіших засобів реалізації тайних жидівських плянів, спрямованих на підбій світу. Коли не вдалися спроби сил до нових змагань впродовж XVI. в., зроблено дуже дбайливу підготову на XVII в. В тім віці жидівські месіяністи провіщали прихід нової ери для жидів, а Менассе бен Ізраїль, кабаліст, визначна постать в історії жидівства, що тримав у своїх руках сіті всіх тайних сектярсько-революційних організацій і що його роля в 30-літній війні та кромвельській революції в Англії як слід іще не висвітлена, провіщав навіть прихід месіянської доби на 1648 рік.

Але і воєнні змагання та революційні прямування XVII. століття завели також їх тайних інспіраторів та провідників. Показалося, що пороблені до них приготування вже не вистачали на тодішні часи й уклад суспільно-політичних відносин. Сейчас витягли з того факту відповідний внесок і почали перетворювати всі академії, товариства і тайні організації у вільномурлярські ложі, відкриваючи до них радо двері представникам усіх суспільних верств.

Ініціатива і директива до тих перемін вийшла з доквілля Менассе бен Ізраїля, а проведено їх за проводом Баруха Спінози,

* Цю статтю перекладаємо з журналу „Tęcza“, ч. 4, 1937.

учня Менассе бен Ізраїля, творця пантеїстично-матеріялістичної релігійної системи, що скоро прийнялася в вільномулярських кругах і дозволила їм погодити християнську науку з Кабалою.

Також слід відмітити, що філософія Спінози надхнула І. Я. Русса винайти теорію „суспільного договору“, і що думки Спінози підхопив та розвинув, у вказаному ним напрямі, Мойсей Мендельсон, автор теорії позірної державної народної й культурної асиміляції жидів, що відкрила їм шлях до здобуття повної рівноправності з християнами та вільний доступ до всіх вільномулярських льож. Їх працею могли вони від тепер кермувати справніш, ніж передтим, коли були здебільша поза льожами.

Нову, „месіянську“ добу почали приготувляти за допомогою льож уже в другій пол. XVIII в. Одначе цього разу передбачливо не означили дати її початку і творили тільки запопадливо нові масонські ритуали. Кермувала ними таємнича рука групи жидів, згуртованих у франкфуртській вільномулярській льожі, і залишались вони під дбайливою опікою Ротшільдів, Опенгаймерів, Шустерів, Вертгаймерів, Шпаєрів, Штернів та приготувляли французьку революцію з 1789 р., що давала жидам рівноправність спершу у Франції, потім у низці європейських країв, а впродовж наступної сотки літ у цілм світі.

Одначе і велика французька революція враз із звязаними з нею війнами не дала жидам того, — хоч безсумніву дуже багато здобули, — до чого прямували і чого сподівались по ній, саме влади щонайменше в деяких краях Європи. Виявила вона недостатну ще підготову психіки головно середніх верств і низів християнських громадянств, щоб прийняти революційні гасла. Через ті недостачі і недотягнення амбітні жидівські пляни й прямування не мали тоді успіху.

Ті недотягнення й недостачі почали запопадливо направляти й доповняти в XIX в., демократизуючи Європу, заціплюючи її народам за посередництвом вільномулярських льож і ріжних скритих масонських товариств та організацій, (як нпр. Ліга Охорони Прав Людини, Теософічне Товариство, Езотеричне Т-во, Союз Вільнодумних, Ротарі-Клюб, ІМСА і т. ін.) первні гнилизни й розкладу, дезорганізуючи їх як культурне так і політичне суспільне і господарське життя та приготувляючи серед них відповідний ґрунт під засів революційних гасел. Їх і кинули, коли розшаліла остання кривава світова війна, на те, щоб зреволюціонізувати наперед цілу Європу, а опісля по черзі інші частини світу, і так приготувити остаточно терен під прийдешне пановання „вибраного народу“ над світом.

Дарма, що так дбайливо приготувились жиди, щоб здійснити месіянські мрії, себто пановання над світом, і тепер ганебно розчарувались вони в своїх надіях і рахубах. Щоправда остання війна вельми вичерпала європейські громадянства: поважно знищила їх матеріяльні засоси, здезорганізувала їх морально, але водночас своїми наслідками далась у знаки й жидівству, а особливо його творові і знаряддю — масонерії, викликавши в її

рядах велике розбиття та замішання, а саме жидівство сильно ослабивши. Крім того не здійснила жидівських надій: проєктована всесвітня революція, дарма, що стільки було великих зусиль, ходні, намагань та величезного накладу матеріальних засобів, удалася тільки в Росії. В інших державах не поширилася і взагалі слаба надія на її поширення. Зрештою і дальша доля російської революції дуже загадкова, непевна...

А яке ж положення жидів у цілім світі?... Руїни либонь уже не обійти. А жидівство ж зробило все, що було в його силі, щоб повоєнний світ занурити в загальнім хаосі, так дуже сприятливим жидівським цілям і прямуванням. Розбили і розсварили вільномулярства, щоб легше перебудувати і приготувати його до праці в змінених, полегше обставинах, підбуривши під час мирової конференції в Парижі одні відломи вільномулярства до бурхливих виступів проти інших, що завзято боронили інтересів своїх піклованців.

Адже ж не слід забувати, що хаос масонських льож, їх завзяті міжусобиці, так часто незрозумілі не тільки для невтаємничених, але навіть і для більшости „братів“, це ніщо інше, як тільки мистецька комедія, щоб змити нежидів і сховати перед їх очима сутні цілі вільномулярства, знані тільки невеликій кількості найглибше втаємничених „братів“, що кермують із криївки життям вільномулярства, часто заколочують його, створюючи нові льожі і штовхаючи їх до боротьби зо старими, а ці тимчасом епановують знутри, змінюють їх напрям праці, чи то ступнево ліквідують їх, якщо вони сповнили вже своє завдання, а до нового не надаються. „Бо кожна льожа — як каже глибоко втаємничений масон Папус — відповідає завжди якійсь політичній конечності...“* А ті політичні конечності відомі тільки „незнаним провідникам“ вільномулярства, що їх наказам навіть найвище втаємничені „брати“ завжди послухні.

Тим якраз безоглядним послухом „братів“ супроти наказів „незнаних провідників“ слід вияснити незрозуміле для нас явище, що масонерія не розпадається і творить одність без уваги на невпинну боротьбу й спори, що відбуваються в її лоні.

Одначе повоєнний заколот та розлад тривав не довго. Віддаляючись від війни, почали люди приходити до себе й одночасно в громадянськім житті почали відігравати меншу чи більшу ролю комбатанти, а що в ряди суспільности напливали нові, доростаючі покоління, то й людське життя змінило своє обличчя. Змінилися передовсім настрої і прямування. Всюди щораз ліпше розвиваються народні течії, що визволяються з-під опіки вільномулярства і своїми засягами обхоплюють якнайширші верстви населення поодиноких країв. Спровола люди щораз критичнішим оком дивляться на те все, що діється довкола них, а народні стихії сягають по владу наперед в Італії, потім у Німеччині; а ті самі прямування видно всюди.

* Papus: A. B. C. illustré d'occultisme, 5-e édition, стр. 313.

З розростом і розвоєм народніх течій у світі надійшли на масонерію тяжкі часи. Передовсім виявилася її слабкість, наслідок розчарування, що його спричинив для жидівства й масонерії вислід європейської війни. Вільномулярство, розбите, здеконспіроване, поважно обдерте в часі війни з багатьох величних гасел, що показалися в суті найзвичайнішим обманом, зазнає всюди щораз то нових невдач, і спадають на нього з усіх усюдів щораз то нові удари. Найдошкульнішим в останнім часі ударом була для нього афера жида-масона Ставіського, що виявила всю внутрішню гниль вільномулярства і низку його ледарств. Підо впливом того відкриття 6. лютого 1934 р. париське населення зайняло супроти масонських лож виразно грізну поставу. Масонерія у Франції станула перед катастрофою. Тільки великими і зручними зусиллями вдалось їй відхилити близький погром. Одначе день 6. лютого 1934 р. усвідомив масонерії, що їй грозить всюди з боку народніх рухів, тим більш, що її конто ніде не чисте.

Грізна ситуація наказала масонерії притьмом і зручно метнутися до зорганізованя оборони перед неприятелем, що грозить їй з усіх боків. А що найліпша оборона це завжди атака, то сейчас у затишних масонських „святинях“ почали гарячково застановлятися й нараджуватись над приготовою офензивних плянів. Все це тривало понад рік. Кількаразові зїзди (м. ін. і в Кракові) та наради провідників жидівських лож „Vnei-Brith“ засвідчують, що ті приготування відбувалися безпереч під авспіціями і проводом міжнароднього жидівства. А що вільномулярству, як ствердили, власними силами годі буде оборонитись перед загрозливою небезпекою, тому явно навязали зірвану з ріжних оглядів лучність із всілякими тайними і явними організаціями, що з ними масонерія вдержувала колись дуже сердешні звязки, чи то вони з неї вирости, як нпр. соціялісти й комуністи — а з ними донедавна вела вона завзяту боротьбу*. Одначе менш-більш перед двома роками та боротьба урвалася. І від тоді все радикально змінється. Між напрямками, що донедавна завзято себе поборювали, доходить до явного порозуміння і цілковитої згоди. В совітській Росії повстає навіть кільканадцять вільномулярських лож, а до них належать найвизначніші провідники більшовизму.

Те явне навязання „дружніх звязків“ комунізму з масонерією, соціялізмом і жидівською буржуазією для невтаємничених у куліси гри міжнароднього жидівства — найменш сподіване. Діється це тому, що зростаючі всюди народні рухи грозять цілковитим знищенням як комунізові так і соціялізові, вільномулярству та жидівству, що також для своєї оборони намагаються зорганізувати всюди, де тільки можна, спільні фронти, т. зв. „Людоді Фронти“, а також масонерія й жидівство, бачучи в СССР руїну господарсько-суспільних комуністичних концепцій і ступне-

* Неофіційно між провідниками напрямків, що боролися з собою, були завжди сердешні звязки, знані тільки горстці втаємничених.

вий наворот до давніх капіталістичних форм, сподіваються там дістати нову широку платформу для своєї діяльності і думають, що при допомозі комунізму вдасться їм відбудувати свою давню могутність і своє давнє значіння не тільки в Європі, але й у цілїм світі.

Ті рахуби масонерії та жидівства мабуть обосновані. Бо комунізм прямує тепер мільйоновими кроками до неокапіталістичного устрою, себто йде в напрямі масонсько-жидівських передбачувань. Зміни, що діються в комунізмі і проявляються в народніх рухах, заповідають зорганізованя суспільного устрою на засадах неокорпоративізму. Передбачуючи це жидівство, що зовсім не думає резигнувати зо своїх „месіянських“ плянів, намагається вже сьогодні опанувати за поміччю відданих собі людей поодинокі фахові групи, організації і корпорації.

А що ту працю годі вести за посередництвом вільномулярських лож, вже надто знеславлених і наражених на небезпеку здемасковання, тому по довгих нарадах і розважаннях постановили поручити те завдання одній з вільномулярських передніх стійок, саме Rotary-Club-ам, що тішаться всюди великим успіхом і симпатією. Тому сьогодні на Rotary-Club починається пересувати щораз більше цілий тягар праці, що її досі виконували ложі, і те товариство стається від тепер очком в голові вище згаданої жидівської тайної секти. Слід ще додати: рухливість, яку в останнім часі можна заобсервувати серед ротаристів, засвідчує, що вони вже отримали видно відповідні інструкції щодо своїх нових праць.

В склад кожного клубу входять представники різних фахів (по однім із кожного). Отже: промислу, торгівлі, ремесла, вільних фахів і т. ін. Rotary означає „організацію обороту“: сходини відбуваються по черзі в льокалях членів клубу.

Rotary оповіщує офіційно, що „намагається зміцнити в промислі, торгівлі, ремеслі, вільних фахах засади етики, чесности, лояльности, довіря і солідарности“, пропагує „культ приязні і взаємної прихильности“, а клубовими сходинами „зближає обопільно до себе людей, що передтим не мали і не могли мати з собою жадного контакту“. Одночасно визнає „ідею, сперту на вірі в правоту людської душі, у вроджену доброту людини“ і „вірить у далеку, ідеальну майбутність, коли ротаріянське братерство обійме цілий світ“.

Що наміри і прямування ротаристів сягають далеко — це годі заперечити, бо Rotary — як пише д-р М. Скрудлік — прагне схопити в свої руки цілий промисл, цілу торговлю, всі вільні фахи за посередництвом своїх людей, себто здобути змогу кермувати цілим життям. Тому Rotary опановує людей на верховних становищах, саму еліту, що має впливи на маси підвладних, які таким чином стають покірливим знаряддям у їх руках*.

* Dr. Mieczysław Skrudlik: Masoneria w Polsce, стр. 50.

